

i Strid med Grundloven. Ja, det er i Virkeligheden enhver midlertidig Bevillingslov; det ærede Medlem erkjendte selv, at midlertidige Bevillingslove overhovedet ingen Hjemmel have i Grundloven, da de overhovedet gaa ud paa at bemyndige Regjeringen til at sætte sig ud over Grundlovens § 49, saa jeg ser ikke, at dette er Noget, der er eiendommeligt for det foreliggende Forslag fremfor de øvrige midlertidige Bevillingslove, som man allerede har vedtaget, efter min Mening i altfor stort Antal. Men iøvrigt være de to ærede Talere temmelig uenige i deres Motivering af det særlig Grundlovstridige i det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem for Odense Amts Ade Valgkreds mente, at det særlig Grundlovstridige laa deri, at dette Forslag gav Regjeringen Bemyndigelse til at sætte Folkethinget til Side og handle alene i Forstaaelse med Landstthinget; medens den sidste ærede Taler mente, at dette Lovforslag, ret beset, reducerede Landstthinget til Sengenting, og derfor var meget imod at gaa ind paa et saa radikalt Forslag, som ikke stemmede med de konservative Interesser. Jeg tror, at denne Omstændighed, at de to ærede Talere saaledes i den Grad have set modsat paa Lovforslagets Indhold, at den ene mener, at det vil slaa en Streg over Folkethinget, og den Anden mener, at det vil slaa en Streg over Landstthinget, vistnok turde vise, at de ikke have set ganske rigtig paa selve Lovforslagets Indhold. Det blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, at det først var i den seneste Tid, i de seneste Aar, at der overhovedet var reist Tvivl med Hensyn til Forstaaelsen af de midlertidige Bevillingslove. Ja, det er ganske sandt; men det har jo sin ganske naturlige Grund deri, at der slet ikke bliver Tale om nogen Underfølgelse af den Bemyndigelse, som midlertidige Bevillingslove have givet, og af den Maade, hvorpaa de ere blevne benyttede, naar der senere kommer en ordinær Finantslov, som dækker for hele Finantsaaret. Det maa jo erindres, at det er den ordinære Finantslov, naar den kommer — som ogsaa indtalt netop af dette Folkethings Flertal eller paa dets Begne af det ærede Medlem for Præsto Amts 6. Valgkreds (Vojfen) i den i Fjor afgivne Betænkning om Statsrevisionen; den gaar jo fra 1ste April til 31te Marts — det er den, der bliver den egentlige Norm for alle Bevillinger og alle Udgifter, og følgerlig har der ingen Anledning været tidligere til at spørge om, hvorledes den midlertidige Finantslov er bleven benyttet, naar det endelige Regnskab viser,

at man har holdt sig indenfor, hvad den ordinære Finantslov har bestemt. Først i 1881—1882, da man kom til dette aldeles Exceptionelle ingen Finantslov at have, men at maatte leve paa en midlertidig Finantslov Aaret ud, reiste der sig Tvivl om denne Bemyndigelses Omfang, og det viste sig i det Hele taget klart for Rigsdagen, ligesom det allerede tidligere havde været klart for Regjeringens Medlemmer, at en saadan midlertidig Finantslov medførte mange Ulemper for Statskuffelsen og for Statslivets uforstyrrede Fremgang. Nu paastod det ærede Medlem, at Tvivlen først var fremkommet i Landstthinget, og at det havde været faare let for Regjeringen at nedslaa Landstthingets Tvivl. Men det er aldeles urigtigt. Tvivlen kom først frem i Statsrevisionen, hvor de to Statsrevisorer havde een Opfattelse og de to andre en anden, og det var denne Tvivl, som saaledes var reist, der atter foranledigede Strid mellem de to Thing angaaende Forstaaelsen af den midlertidige Finantslov. Dermed er det givet, at der ikke herfter en overensstemmende Opfattelse mellem de to Thing af den Bemyndigelse, Loven giver, og Følgen deraf er da den, at den paaagjældende Bemyndigelse bliver uden virkelig Værdi for Regjeringen, fordi den ikke veed, hvilket Things Fortolkning den rettelig bør holde sig til. Det er derfor ganske naturligt, at Regjeringen har ønsket, dersom det Tilfælde skulde indtræde igjen i Aar, at Finantsloven ikke blev særdig fra Rigsdagen inden 1ste April, at den da fik Bemyndigelse til indtil Finantslovens Emanation at handle efter Regler, som gjorde det mindre usikkert og mindre uklart, hvad den hele Bemyndigelse gik ud paa. Det Angreb, som fra de to ærede Talere blev rettet mod det foreliggende Lovforslag, synes at have sin nærmest liggende Grund deri, at de aldeles have set bort fra en meget væsentlig Omstændighed ved det foreliggende Lovforslag, som ogsaa den meget ærede Finantsminister pegede paa, nemlig den, at det jo kun gjælder for en Maaned, fra 1ste til 30te April, og kun indtil der er vedtaget en endelig Finantslov. Dersom der altfaa, som der er al Grund til at vente og haabe, bliver vedtaget en ordinær Finantslov i Løbet af April Maaned, saa bliver det denne, som bliver den bestemmende, og som normerer den Myndighed, som Regjeringen har. Deri ligger ogsaa i Virkeligheden Betryggelsen mod den Risiko, som de ærede Medlemmer mene at have fundet ved det foreliggende Lovforslag, idet de mente, at Regjeringen nemt kunde gaa ud over de Bevillinger, som der blev opnaaet Enighed om mellem begge Thingene. Nei, den Risiko